

Plamen učedníků.

Na starých i na nových obrazech vidáme často učedníky Syna Božího, Ježíše, zobrazené s plamennými jazyky na hlavách, takže se tyto postavy na obraze jeví jako rozsvícené svíčky, neklidně plápolající.

Toto vyobrazení pochází ve svém prapůvodu od umělců, kteří byli buďto sami jasnovidní a duchovně ukázané obrazy předávali takovým způsobem dále nebo je podle líčení jasnovidných lidí zobrazili.

Mezi nimi jsou i takoví, kterým sloužilo za podklad vyprávění o vylití síly Ducha Svatého na učedníky, při kterém se mluvilo o plamenných jazycích.

Přesto se mnozí pozemští lidé domnívají, že na této formě zobrazení pracovala pouhá fantasmie umělců. Avšak v tomto případě vyjadřuje vyobrazení téměř přesně pravdu, tak dalece, pokud se tato nechá obrazně zformovat.

Mezi umělci, kteří takové obrazy malovali, jakož i mezi všemi lidmi, kteří tyto obrazy znají nebo si sami učinili o nich podobnou představu, neví ani jeden o skutečné **souvislosti** a příčině tohoto jevu plamenných jazyků na hlavách. Jasnovidní lidé je sice vidí, neví si však s nimi rady, poněvadž vysvětlení o tom se ještě nikdy nedostalo mezi lidi; neboť toto vysvětlení může být dáno jedině shůry.

Chci se proto dnes o tom zmínit, poněvadž i dnešní

učedníci mají týž plamen na svých hlavách a mnozí jasnovidní lidé mohou jej časem zřetelně viděti. Ne všichni, neboť dar jasnozření jest rozdílný.

Svěcení učedníků spojuje k tomu vyvolené lidi pozdějšího stvoření s prastvořením. To jest: vyvinutým lidským duchům jest darována k jejich duchovní jiskře ještě jiskra čistě duchovní.

Tato jiskra jeví se pak na hlavě jako plamenný jazyk, ovšem jenom tehdy, když učedník této jiskry **používá** a není-li k tomu příliš líný. Vzplane jen **používáním** a působí podle svého druhu. Při tom zůstává vždy sama pro sebe. K duchovnímu může býti sice připojena nebo přičleněna, ale nemůže je nikdy proniknout.

Tak jako se čistě duchovní ve stvoření podle zákona a svému druhu přiměřeně zachvívá **nad** duchovním, tak stojí i u učedníků pozdějšího stvoření **nad** jejich duchem. Zůstane nad ním, aniž by do učedníka vešlo, poněvadž čistě duchovní není snad čistší nebo silnější duchovno, nýbrž jest **naprosto jiného druhu**, samo pro sebe, je tedy jiné, úplně **rozdílné** podstaty než lidské duchovno.

Spojení těchto obou druhů je možné, jsou-li splněny přechody, zákonům stvoření odpovídající, ne však splnutí.

To jest důvod, proč se čistě duchovní jiskra jeví nad lidským duchem v podobě plamenného jazyka.

Ale nechci se spokojiti jen tím, že vysvětlím pouhý děj, který malíři zobrazují na svých obrazech, nýbrž chci jíti dále a chci vám jmenovati i důvod, proč učedníci dostali jiskru z prastvoření a proč je jim nutná. Neboť kdyby nebyla skutečně

nutnou, nebyli by jí také nikdy dostali.

Učedníci mají být **prostředníky** mezi Synem Božím, vtěleným na zemi, a pozemskými lidmi. Mají šířit Slovo Boží, žít podle vůle Boží a pozemsky ji jako první **uskutečňovat**.

K tomu potřebují rozšířenější možnost chápání, které jest schopno přijmouti vznešený smysl Slova Božího, to jest rozumět Synu Božímu.

Za tím účelem dostali všichni učedníci jiskru z říše čistého duchovna, která je uschopňuje přijmouti Poselství ze Světla **vyšším** způsobem, než jakým je vyvinutý pozemský lidský duch schopen ho přijmout. Tato jiskra dává jim možnost postoupiti o malý krůček blíže k Božskému a mohou být za účelem lepšího poznání z pozdějšího stvoření duchovně pozdviženi.

Propast, která se rozevřela mezi Synem Božím a pozemskými lidmi je již příliš veliká a příliš hluboký je pád lidstva na zemi, takže přijetí **síly** Slova ze Světla bez prostřednictví učedníků je lidem zhola nemožné.

Jiskra čistě duchovního, kterou učedníci dostali milostí Světla jako dar, činí je schopnými nejen snadněji a více poznávati, nýbrž i přijímati vyšší sílu.

Tato síla, již jsou učedníci schopni přijmouti, musela by prouditi kolem pozemských lidí **nevyužita**, kdyby druh lidského ducha nebyl dříve učiněn přístupným. Lidé sami nejsou schopni se jí otevřít.

A to jest úkolem učedníků!

Přeměnění síly skrze učedníky v dalším předávání nepřichází vůbec v úvahu, poněvadž změna síly jest naprosto nemožná. **Síla** zůstává vždy přesně táž, jediné **vyzařování** touto silou prožhaveného dočasného druhu jest při **různosti druhů** také rozdílné a může se proto rozdělit v mnoho oddílů.

Jedině síla vytváří **tlak! Působení** tlaku je určováno růzností **odporu**, který kladou různé druhy ve stvoření. Rozdíly v odporu vyvolávají zprvu žár nebo chlad, barvy, tóny, přitahování nebo odpuzování, pohyb, tíži nebo lehkost jakož i všechno střídání. Teprve odporem nabývají všechny vlastnosti výrazu!

Slovo „výraz“ staví vlastně tento děj do **pravého** světla, poněvadž vlastnosti všech druhů jsou silou skutečně **vyrázeny**, tlakem síly nabývají **výrazu** a jsou donuceny **projevit se**. Čím silnější nebo slabší je při tom **odpor** druhů, tím zřetelněji se ukazují tlakem vytvořená a vytlačená vyzařování, jakož i jejich účinky ve svých, při tom se vyvíjejících, naprosto určitých vlastnostech.

Představte si to asi takto: živá síla **jest!** Lze ji vycítit a zpozorovat teprve odporem, který vyvolává a vytváří tlak, jenž touto silou roste nebo slábne.

A tlakem vzniká všechno, co se projevuje. Je to základ každého zformování ve stvoření, které se musí současně podřídit rovnoramennému kříži, v němž se musí zachvívat, poněvadž tento kříž jest živoucí silou, jejíž pozitivní a negativní záchvěvy jsou vždy v rovnováze. Pozitivní záchvěvy probíhají směrem kolmým, negativní směrem vodorovným.

To je dnes ale vedlejší. Pozorujme opět učedníky, kteří mají

na svých hlavách plamenný jazyk čistě duchovního.

Tento plamenný jazyk působí dvojím způsobem. Za prvé jako nálevka pro onoho lidského ducha, stojícího pod ním a za druhé jako anténa. Tím označuji dva způsoby **přijímání**. Nálevka je obrazem pasivního, negativního přijímání, zatím co anténa zrcadlí přijímání aktivní nebo pozitivní. Do nálevky musí být naléváno, anténa sama o sobě zadrží pevně vše, co podle zcela určitého způsobu přivedlo dotek.

Nálevka přijímá slovo jako formu, kdežto anténa jako vyzařování síly.

Působení na učedníka jest následující:

Ačkoliv je plamen připoután, podržuje si svůj druh pro sebe, tak jako pozemský lidský duch udržuje svůj, jemu náležející druh beze změny.

Avšak to, co plamen, nalézající se na hlavě učedníka, jest schopen přijmout, to se v lidském duchu zachvívá vibračně; lidský duch pak **vjem následující** po společné vibraci předává dále pozemským lidem! Toto další předávání děje se po způsobu pozemských lidí, poněvadž podle zákonů stvoření nemůže to učedník dávati jinak a proto také mu pozemští lidé stejnorodostí svého ducha mohou rozumět!

A tak se to jeví jako **zdánlivá** přeměna síly Slova a způsobu, poněvadž učedník to předává dále jinak, než jak on sám je to schopen přijmout. Jeho duch však přímo nepřijal vůbec ničeho. Jedině vibrační příjmu plamene nad sebou mohl **dodatečně procítiti** to, co plamen přijal. Bez tohoto jemně vycitujícího

plamene nemohl by lidský duch učedníka pochopit víc než ostatní lidé.

Lidský duch učedníka může takto dodatečně procítiti, co plamen přijal, leč jen svým vlastním druhem. Následující vjem odpovídá proto tomuto jeho druhu a předává ho pak dále tak, jak ho sám svou stejnorodostí s pozemskými lidmi přijal.

Není to tedy ve skutečnosti přeměna síly, nýbrž učedník může jemu přiděleným plamenem vycítovati mnohem **víc** než pozemští lidé, poněvadž plamen se podobá anténě, která je schopna zprostředkovati spojení z větších dálek a propůjčuje mu částečnou schopnost přijímati záchvěvy v čistě duchovním.

Myslím, že jsem se vyjádřil dosti zřetelně, abych ve vašich představách vyvolal obraz, který by se ději pokud možno nejvíce podobal.

Musíte si jen znovu uvědomit, že určitý druh jako takový nelze nikdy přeměnit. Může mu býti vyšší mocí něco přidáno, avšak tento přídavek podrží si vždy svůj vlastní druh sám pro sebe. Může nastati jen společné **působení**, které musí dodržovati cestu, přesně vyznačenou zákony stvoření, nemůže nikdy vystoupiti nad ni nebo dokonce vybočiti stranou.

Učedníkům byl dán tento čistě duchovní plamenný jazyk, aby mohli lépe přijímati Slovo Syna Božího na zemi, jehož smysl pak předávají ve způsobu pozemských lidí dále, jakož i svatou sílu, která je ve Slově.

Děje se tak proto, aby Synu Božímu bylo ulehčeno splnění jeho úkolu na zemi, nebo můžeme také říci, aby Synu Božímu

bylo umožněno na zemi vůbec působit.

Z toho můžete poznati ohromnou důležitost, již učedníci ve svých rozličných druzích mají. Jsou mosty k lidstvu, které nesmí být strženy, nýbrž plně využity. Jsou to mosty **naprosto** různých druhů, kterých lidstvo ve svém seskupení potřebuje, aby mohlo dosíci Slova v jeho síle. Z tohoto důvodu nejsou také voleni učedníci stejných osobních vlastností, nýbrž navzájem se úplně liší. Odlišují se nejen vzděláním i charakterem, pozemským věděním a pozemským postavením, ale i duchovní zralostí.

Tyto rozdíly jsou nutné, poněvadž tvoří mosty k různým skupinám, v něž se lidstvo rozdělilo.

Každý učedník přijímá Slovo a sílu Syna Božího svým, jemu vlastním způsobem a podle toho ji předává dále. Dotýká se tak **oné** skupiny lidstva, jež jest **s ním stejného druhu**. Avšak učedník musí tento vlastní druh **zdokonaliti k nejvyšší zralosti**, aby se stal obrazem lidem, kteří jsou téhož druhu jako on!

Tím získáte alespoň zdání o moudrosti Boží, která všechno v lásce přehlíží a všemu přiměřeně pomáhá. Mnohé se vám objasní, nad čím jste si až dosud darmo lámali hlavy, protože jste si nedovedli vysvětlit důvod toho či onoho jednání.

V každém jednotlivém učedníku vidíte ztělesnění a zastoupení zcela určité skupiny pozemských lidí. Ani jeden se nepodobá druhému, právě tak, jako se sobě nepodobají veliké skupiny pozemských lidí téhož druhu.

Celý zástup učedníků bude přesto ztělesňovati i všechno pozemské lidstvo ... **po soudu!** Neboť teprve **potom** mohou

učedníci lidem správně pomoci. **Teprve potom** budou spuštěny padací mosty, které ještě dnes musí zůstat vysoko vyzdviženy.

Při tom však platí vždy jen **jednotlivý** tvor **jako takový**, nikoliv snad jako rasa, jako příslušník nějakého národa, nebo dokonce luciferovského produktu, rozumu, bažícího po moci, který si říká „strana“, a který je jedním ze zkázonosných průduchů luciferovského chtění.

Před Bohem něčeho takového není! Zde platí jenom tvor jako takový! A jakým **jednotlivý tvor sám o sobě je**, jen **tak** a nejinak platí ve stvoření a před Bohem!

Při tom také nepadá v úvahu, je-li některý člověk katolíkem či protestantem, nebo hlásí-li se k nějakému jinému vyznání; zde platí jediné jako **člověk sám o sobě**. Před svatými Božími zákony rozhoduje jen myšlení, chtění a konání!

Různobarevné pláštíčky, kterými se rozum snažil ověsit duše na zemi, budou Božím soudem strženy dolů; neboť jsou jimi jen volně ověšeny. Co se však snaží **pod nimi** ukrýt, **to** se v paprsku Světla jasně zjeví.

Výběr učedníků ukazuje, že po soudu bude mít **každý** člověk na zemi učedníka, který právě jemu, jeho vlastním způsobem, může přiblížit Slovo a sílu a že žádný z hledajících a prosících nemusí vyjít naprázdno, bude-li se namáhat, aby Slovo také skutečně hledal. Dosáhne přímého duchovního spojení **s takovým** učedníkem, který je jeho druhu nejbližší. Bude-li opravdu **chtít**, může se s ním pak i pozemsky setkat, aby od něho dostal i to poslední: zpečetění!

Tak je postaráno ze Světla! Pro tuto chvíli vidíte z toho jenom začátky a nemůžete si proto udělati úplný obraz. Přijde však čas, kdy se udivení zastavíte. Pak uzříte, že již dnes byl položen úplný a přesný základ a že do prázdných míst jsou vkládány pouze jednotlivé kameny **těmi** učedníky, kteří budou ještě povoláni, aby dokončili divuplný mosaikový obraz, na němž má spočívat veliká říše míru. Říše tisíce let, která jest **Bohem** zaslíbena a která může být vytvořena jedině samotným Bohem. Nikdy nemůže být vytvořena člověkem, i když se mnohý cítí k tomu povolán.

Ve všech takovýchto případech nastane časem selhání, poněvadž člověk, který se domnívá, že již dosáhl úspěchu, **dokazuje**, že byl jen **člověkem**, který se o to pokusil!

Toto všechno ještě prožijete. Dívejte se proto kolem sebe a buďte bdělí! Proste **Boha** v čisté **pokoře** o žhavě vytouženou pomoc. Nespoléhejte se na lidský rozum ani tehdy, bude-li vám vznešenými slovy slibovati ráj. **Jedině Bohem** vám může být dán a nikým jiným v celém stvoření! **K němu** se obraťte, neboť na vás se vyplní jeho svaté Slovo!